

Arrest

nr. 294 264 van 18 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 16 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. VERSTRAETEN en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 november 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 16 november 2021 om internationale bescherming. Op 16 maart 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 maart 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Ghwageza, gelegen in het district Hesarak van de provincie Nangarhar. Je bent Pasjtoen van etnische origine en hangt het soennitische geloof aan.

Ongeveer vijf dagen voor jouw vertrek uit Afghanistan kwamen zes à zeven talibs naar jouw huis. Jouw vader werd door hen gevraagd om zijn zoon aan hen te geven om deel te nemen aan de jihad. Jouw vader wilde dit niet, waarna de talibs weggingen. Jij was op dat moment niet aanwezig in het huis.

Vier dagen later kwamen opnieuw talibs, waaronder één van hun commandanten, naar de winkel van jouw vader. Ze vroegen opnieuw aan jouw vader om zijn zoon aan hen te geven, jouw vader kreeg de tijd tot de oproep tot gebed de volgende ochtend om jou over te dragen. Jij ging naar het huis van jouw paternale oom en vertrok de volgende ochtend stiekem naar het huis van jouw maternale oom in Jalalabad.

Je bleef twee à drie dagen in Jalalabad alvorens via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België te reizen. Je diende op 18 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

De ochtend dat je overgeleverd had moeten worden, werden jouw vader en oudere broer geslagen door de taliban. Sindsdien hebben zich geen problemen meer voorgedaan. Jouw vader heeft sindsdien geen contact meer met andere mensen.

Bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan vrees je vermoord te worden door de taliban.

Ter staving van jouw verzoek leg je een kopie van jouw tazkera, een kopie van de tazkera van jouw vader, een attest van jouw psychologische begeleiding dd. 12 januari 2023, een verslag van jouw afwezigheden op school omwille van hoofdpijn dd. 24 januari 2023, een attest van de centrumarts dd. 24 januari 2023 en een doorverwijzing van de centrumarts voor een neurologisch onderzoek dd. 2 februari 2023.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het CGVS steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Wat betreft de medische problemen die je aanhaalt en de documenten (Attest opstart psychologische begeleiding, dd. 21/01/2023; verslag school inzake afwezigheden omwille van aanhoudende klachten van hoofdpijn, dd. 24/01/2023; Attest centrumarts Fedasil, dd. 24/01/2023; doorverwijzing neurologie door centrumarts Fedasil, dd. 02/02/2023) die je in verband hiermee voorlegt, dient te worden opgemerkt dat deze medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit jouw verklaringen blijkt immers dat de hoofdpijn die een belangrijke impact heeft op jouw functioneren, zich reeds manifesteerde in Afghanistan. Je geeft aan dat je in Afghanistan ook last had van deze hoofdpijn en om deze reden niets kon leren en stopte met naar school te gaan (CGVS p. 13-14). Je dient je bijgevolg voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door jou voorgelegde documenten ter staving van jouw medische problemen beschrijven louter dat je last hebt van hoofdpijn en dat die impact heeft op jouw welbevinden en functioneren. Er werd geen diagnose gesteld. Het attest van Solentra vzw dd. 23/01/2023 toont aan dat er een intakegesprek heeft plaatsgevonden bij een klinische psycholoog bij Solentra vzw op 12/01/2023. Het verslag van jouw school beschrijft dat je niet kon deelnemen aan de OKAN lessen gedurende de periode september tot oktober 2022 omwille van hoofdpijn. Het attest van de centrumarts van Fedasil dd. 24/01/2023 vermeldt dat je klaagt over hoofdpijn die je belemmert in dagelijkse activiteiten. De doorverwijzing van diezelfde centrumarts dd. 02/02/2023 vermeldt dat je wordt doorverwezen naar de neuroloog omwille van chronische hoofdpijn. Op geen enkel moment blijkt uit deze documenten dat er een link bestaat met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd gepeild naar de ernst van jouw hoofdpijn en of je je klaar voelde om het interview te doen. Je verklaarde dat je een beetje last had, maar dat je je klaar voelde om het interview aan te vatten. Je werd er bovendien op gewezen dat je steeds mocht zeggen wanneer de hoofdpijn te erg zou worden of als je nood zou hebben aan een pauze (CGVS p. 4). Doorheen het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of alles nog goed met je ging en benadrukt dat je kon aangeven wanneer je te veel last zou hebben van de hoofdpijn (CGVS p. 14, 21), wat op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud gebeurde. Uit jouw verklaringen valt ook geenszins af te leiden dat je niet in staat zou zijn geweest om op zelfstandige en uitgebreide wijze over jouw problemen te kunnen praten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Je stelt uit Afghanistan te zijn vertrokken wegens de pogingen van de taliban om jou te rekruteren. Het CGVS benadrukt dat het jouw taak is om de verschillende elementen van jouw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van jouw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door jou aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door jou aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met jouw land van herkomst, en na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het CGVS te worden vastgesteld dat jou de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1, §A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Je hebt immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofdzaak van jouw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van jouw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Onderstaande vaststellingen tonen aan dat je niet aannemelijk maakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging dient te koesteren.

Wat betreft jouw verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. In casu dient ten eerste immers vastgesteld te

worden dat je twee broers hebt. Eén broer is op dit moment ongeveer 22 jaar oud en de andere broer is op dit moment ongeveer 15 jaar oud (CGVS p. 10). Je hebt niet aannemelijk kunnen maken waarom jij wél gerekruteerd zou worden door de taliban, maar jouw broers niet zouden worden aangesproken om de taliban te vervoegen. Hierover bevraagd, antwoord je dat jouw oudere broer jouw vader hielp in de winkel en dat ze jou daarom hadden gekozen. Verder stel je dat jouw oudere broer de broodwinnaar was in jouw familie, en de taliban hem daarom waarschijnlijk niet vroeg (CGVS p. 22). Deze verklaring kan niet overtuigen. Het gaat immers om een familiewinkel, die door eender welk mannelijk familielid kan worden gerund. De stelling dat jouw broer de enige kostwinnaar zou zijn, gaat niet op. Dat de taliban enkel jou zouden viseren indien de taliban uit was op rekruten en hiertoe bereid was willekeurige families te dwingen om jonge mannen af te staan aan hen, houdt dan ook geen steek. Ten tweede kan worden opgemerkt dat je bezwaarlijk het profiel hebt om door de taliban te worden gerekruteerd. Je was ten tijde van jouw vertrek uit Afghanistan een vijftienjarige jongen die niet in staat was naar school te gaan omwille van hoofdpijn en geenszins militaire ervaring had. Hiermee geconfronteerd antwoord je naast de kwestie dat oudere jongens worden meegenomen om te vechten en jongere jongens om zelfmoordaanslagen te plegen (CGVS p. 24). Jouw verklaringen kunnen dan ook niet overtuigen of aantonen waarom de taliban jou zouden viseren. Ook jouw familie blijkt niet het profiel te hebben om plotseling door de taliban gevraagd te worden één van de jongemannen uit de familie af te staan voor de strijd. Zo vertel je dat de taliban in jouw dorp de dorpelingen om eten vroegen. Jouw familie werd hierom nooit gevraagd. Je gaat bovendien verder dat jouw vader de taliban niet leuk vond (CGVS p. 15). Daarnaast zeg je dat jouw vader voordat de taliban naar jouw huis kwam om te vragen dat jij je bij hen zou aansluiten, nooit eerder contact had met de leden van de taliban (CGVS p. 21). Uit niets blijkt dus dat jij of jouw familie het geschikte profiel hadden om door de taliban benaderd te worden voor een al dan niet gedwongen rekrutering. Dat de taliban jou op dergelijke plotselinge wijze zouden dwingen om hen te vervoegen, is dan ook veeleer ongeloofwaardig. Ten derde heeft het CGVS bedenkingen bij de acties die de taliban ondernamen om jou in te lijven. Zo stel je dat de taliban tweemaal jouw vader benaderden, één keer bij jou thuis en drie à vier dagen later in de winkel (CGVS p. 20). De dag nadat de taliban in de winkel van jouw vader was geweest, zou je met hen mee moeten gaan (CGVS p. 22). Het is echter opmerkelijk dat de taliban jou tot tweemaal toe de mogelijkheid zouden bieden om te vertrekken, indien ze jou werkelijk wilden dwingen om je bij hen te voegen. Hierover bevraagd, stel je dat de tweede keer de leider van de taliban er ook bij was en ze daarom zeiden dat ze je de volgende keer gedwongen zouden meenemen. Wanneer wordt aangedrongen herhaal je jouw relaas en stel je dat ze jou ergens gezien hadden en daarom naar de winkel van jouw vader kwamen, waarna je vier à vijf uur later vertrok (CGVS p. 24). Deze verklaring is echter niet bevredigend, gezien het geen antwoord biedt op bovenstaande opmerkingen. Deze vaststellingen over de wijze waarop de taliban jou trachtten te rekruteren, tasten de geloofwaardigheid van jouw vluchtrelaas ernstig aan.

Geconfronteerd met de informatie van het CGVS betreffende de modus operandi van de taliban om jongemannen te rekruteren, poneer je dat ze op dat moment veel mensen nodig hadden omdat de overheidstroepen verder wilden komen (CGVS p. 24). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Zo blijkt uit jouw verklaringen niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Er zouden een aantal jongens zijn die gevraagd werden deel te nemen aan de jihad, maar zij sloten zich vrijwillig aan bij de taliban. De door jou geschetste plotselinge, gedwongen wijze van rekrutering komt hiermee echter niet overeen. Wel heb je het over één geval van gedwongen rekrutering in jouw dorp. Je vertelt dat één jongen gedwongen zou zijn en om het leven kwam (CGVS p. 17). Dit incident gebeurde twintig dagen à één maand voor jouw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 20). In het licht van deze gebeurtenis is het bijzonder merkwaardig dat jij of jouw familieleden geen actie ondernamen nadat jouw vader werd gecontacteerd door de taliban. Je zegt dat je na de eerste keer gewoon thuis bleef (CGVS p. 23), de plek waar de taliban jouw vader reeds hadden aangesproken. Pas na de tweede keer dat jouw vader – deze keer in zijn winkel – benaderd werd door de taliban, werd actie ondernomen om jou weg te sturen. Dat je nog drie à vier dagen thuis hebt verbleven is bijzonder opmerkelijk, gezien je verklaart dat de taliban regelmatig in de nabijgelegen moskee verbleven (CGVS p. 22). Bovendien blijkt dat je niet enkel thuis bleef, maar je ook nog buiten waagde (CGVS p. 24). Ze wisten waar jouw familie woonde en waren al eerder bij jou thuis geweest. Dat jullie met dit alles in gedachten alsnog er voor kozen om jou thuis te laten blijven is wel bijzonder risicovol en bijgevolg onwaarschijnlijk. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw vluchtrelaas verder.

Voorts haal je aan dat twee van jouw neven langs vaderszijde sinds acht of negen jaar bij de taliban zijn (CGVS p. 11). Ze kozen er zelf voor om zich bij hen aan te sluiten. Eén van deze neven kwam om bij een gevecht (CGVS p. 12). Gevraagd of deze neef er iets mee te maken heeft dat jij benaderd werd, antwoord

je ontkennend en zeg je dat deze neef geen contact had met jullie en pas naar huis kwam na periodes van vier maanden, zes maanden of een jaar (CGVS p. 24). Het heeft dus geen impact op de beoordeling van jouw persoonlijke vluchtmotieven.

Ten slotte dient vastgesteld te worden dat jouw familie op dit moment nog steeds in het dorp verblijft, zonder noemenswaardige problemen te ondervinden. Je vermeldt dat de taliban de dag na jouw vertrek – de dag waarop je met de taliban zou hebben moeten meegaan – jouw vader en broer sloegen met het houten stuk van een wapen. Na dit incident hebben zich geen problemen met de taliban meer voorgedaan (CGVS p. 25). Het houdt bijzonder weinig steek dat de taliban het er na jouw vertrek zomaar bij zouden laten buiten het pak rammel aan het adres van jouw vader en broer, indien ze jou werkelijk wilden inlijven. In jouw huishouden bevinden zich naast jou nochtans twee andere zonen, waarvan één ouder dan jou. Dat zij na jouw vertrek niet gedwongen werden om zich aan te sluiten bij de taliban, is dan ook weinig geloofwaardig indien ze dringend nood hadden aan rekruten. Gevraagd waarom de taliban niet één van jouw broers meenam na jouw vertrek, antwoord je dat jouw broer in de winkel zat, en de taliban hem waarschijnlijk met rust lieten omdat ze wisten dat hij de enige broer was (CGVS p. 25). Deze verklaring kan geenszins overtuigen, gezien er naast jouw oudere broer ook een jongere broer is die intussen vijftien jaar oud is, de leeftijd die jij had toen jij problemen zou hebben ondervonden met de taliban. Je verklaart dat jouw jongere broer niets gevraagd werd en dat ze enkel jou wilden hebben (. Je vermeldt ook dat jouw vader geen contact heeft met andere mensen in het dorp CGVS p. 25). Deze verklaring moet echter beoordeeld worden in het licht van jouw veeleer ongeloofwaardige verklaringen. Bovenstaande vaststellingen over de situatie van jouw familieleden na jouw vertrek uit Afghanistan, bevestigen het ongeloofwaardig karakter van jouw vluchtrelaas.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk hebt gemaakt.

De documenten die je voorlegt ter staving van jouw verzoek zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Jouw tazkera en de tazkera van jouw vader kunnen enkel een indicatie zijn van jouw identiteit, nationaliteit en herkomst. Ze kunnen geen bewijs vormen voor de door jou aangehaalde problemen. Hierbij dient ook gewezen te worden op de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. De documenten betreffende jouw medische en psychologische problemen hebben geen invloed op de appreciatie van jouw persoonlijke vluchtmotieven.

Op 19 februari 2023 maakte je via jouw advocaat opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO) over aan het CGVS, alsook printscreens van Google Earth waarop locaties zijn aangeduid die voorkomen in jouw vluchtrelaas. Uit de bijgevoegde printscreens is het onmogelijk te verifiëren om welke locaties het precies gaat. Bovendien kunnen ze enkel dienen als bijkomende informatie, en geenszins gebruikt worden ter ondersteuning van de gebeurtenissen in jouw vluchtrelaas. Ze hebben bijgevolg geen impact op de appreciatie van jouw vluchtrelaas. Uit de opmerkingen van jouw voogd bij het einde van het persoonlijk onderhoud en de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, blijkt dat je benadrukt dat jij niets te doen had, behalve dingen zoals hout halen of walnoten plukken en dat de taliban die verbleven in de nabijgelegen moskee jou daarom zouden viseren (CGVS p. 26, 27; e-mail dd. 19/02/2023 inzake opmerkingen NPO). De verklaring dat de taliban jou gedwongen zouden rekruteren simpelweg omdat je nabij één van de verblijfplaatsen van de taliban woonde en je niets te doen had, kan bovenstaande vaststellingen en markante ongeloofwaardigheden over jouw vluchtrelaas echter niet verschoenen. Bovendien vul je bij de NPO ook aan dat Abu Bakr, het hoofd van de taliban in jouw regio, jouw oudere broer A. (...) kende (e-mail dd. 19/02/2023). In het licht van deze verklaring is het dan ook veeleer ongeloofwaardig dat jouw broers geen verdere problemen kenden met de taliban. Ook vul je betreffende de organisatie van jouw reisweg aan dat jouw vader je eerst zei thuis te blijven, er nog geen plan was en hij eerst met zijn broer moest praten. Maar wanneer de taliban naar de winkel kwamen, jouw vader met jouw ooms had gesproken en ze een plan hadden (e-mail dd. 19/02/2023). Deze verklaringen kunnen bovenstaande vaststellingen hierover echter niet ombuigen. Het gebrek aan een plan om jou weg te sturen, verandert immers niets aan jouw verklaring dat je nog vier dagen verbleef in het huis waar de taliban jouw vader reeds aanspraken. Verder gaat het om aanvullingen betreffende informatie over familieleden, zoals jouw broer, oom en neven. Deze informatie heeft geen impact op de beoordeling van jouw vluchtrelaas.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in

hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat je na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire

situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon.

De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban je niet zullen viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot vijftienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven (CGVS, p. 18), waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stel je er naar de madrassa te zijn geweest en contact te blijven onderhouden met jouw familieleden in Afghanistan (CGVS, p. 6-7, 13). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, A (2) en 33 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 1 (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker stelt het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing en stelt na een theoretische toelichting over het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel te volharden in de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en nog steeds de taliban te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Vervolgens wijst hij op zijn kwetsbaar profiel als minderjarige verzoeker. Hij betoogt wat dit betreft als volgt:

"De minderjarige verzoeker wenst vooreerst te wijzen op zijn kwetsbaar profiel en meent dat het CGVS hier onvoldoende rekening mee heeft gehouden.

De verzoeker is momenteel 17 jaar oud.

Verzoeker verliet Afghanistan toen de verzoeker 16 jaar oud was.

De verzoekende partij was aldus ontzettend jong toen hij nog in Afghanistan woonde, en hoewel het CGVS motiveert dat zij hiermee rekening hebben gehouden bij de beoordeling, toont de motivering in de bestreden beslissing wel degelijk het tegendeel.

Verzoekende partij zal dat hierna nog verder motiveren.

-4.3.2.1. Hoewel er geen juridische definitie van kwetsbaarheid bestaat, dient opgemerkt dat asielzoekers in het algemeen kwetsbaar zijn en de minderjarige kinderen hierbij een extra kwetsbare groep vormen.

Er zijn verschillende bepalingen dewelke op de kwetsbaarheid binnen de asielprocedure duiden.

Het artikel 20 lid 3 van de Herschikte kwalificatierichtlijn definieert de groep kwetsbare problemen als volgt:

"(...)"

Verder verplicht hetzelfde artikel de lidstaten om bij de beoordeling en de besluitvorming over de gegrondheid van de asielaanvragen de specifieke situatie van kwetsbare personen in overweging te nemen.

-4.3.2.2. Ook de vreemdelingenwet kwalificeert niet begeleide minderjarigen als kwetsbare profielen in artikel 1, 12° Vw:

"(...)"

Daarnaast dient het CGVS bij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming rekening te houden met het hoger belang van het kind.

Dat volgt uit het artikel 57/1 § 4 Vw:

"(...)"

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt als volgt :

"(...)"

Ook het artikel 22bis van de Grondwet bepaalt hieromtrent:

"(...)"

-4.3.2.3. Het CGVS houdt geenszins rekening met het hoger belang van het kind wat niet alleen procedurele vereisten met zich meebrengt maar ook invloed heeft op de zwaarte van de bewijslast en de medewerkingsplicht.

Het CGVS verwijt de minderjarige verzoeker dat zijn problemen met de Taliban niet voldoende zijn en hiermee ook dient besloten te worden dat verzoeker geen vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan.

Hoewel het CGVS motiveert dat zij rekening houdt met verzoekers leeftijd, blijkt dit geenszins uit de bestreden beslissing (zie ook verder infra).

Het CGVS houdt allerminst rekening met het feit dat de verzoeker een minderjarige is en dat hij op 16-jarige leeftijd zijn land van herkomst heeft verlaten.

Hoewel het CGVS motiveert dat zij de nodige steunmaatregelen heeft genomen omdat de verzoeker minderjarig is, wordt er geen enkele rekening gehouden in de bestreden beslissing met het profiel van de verzoeker als minderjarige.

Zeker gelet op de medische attesten die werden voorgelegd. Het CGVS motiveert dat deze medische attesten geen uitstaans hebben met de criteria van de Vluchtelingenconventie en motiveren dat er voldoende rekening werd gehouden met zijn medische problemen gedurende het persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij is hiermee niet akkoord. Zo heeft verzoeker een attest neergelegd dat hij gedurende een lange periode niet naar school kon gaan omwille van de ernstige hoofdpijnen die hij had en er werd ook om een doorverwijzing gevraagd naar een neuroloog.

Verzoeker verklaarde dat hij last had van zijn hoofdpijnen tijdens het persoonlijk onderhoud. Dat dit uiteraard een invloed heeft gehad. De stress voor het persoonlijk onderhoud heeft dit uiteraard in de hand gewerkt.

De resultaten van het neurologisch onderzoek zullen eind april geweten zijn en zodra deze resultaten bekend zijn, zullen deze aan uw Raad worden overgemaakt.

Dat dit wel degelijk meer invloed heeft gehad op verzoeker, dan de bestreden beslissing doet uitschijnen."

Daarna haalt verzoeker aan dat hij al bijna twee jaar in België is waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft, nu de taliban landen in Europa als ongelovige landen beschouwen. Hij wijst er ook op dat hij op 16-jarige leeftijd uit Afghanistan is vertrokken en dat het CGVS niet aantoonde dat hiermee rekening werd gehouden. Verzoeker stelt gegriefd te zijn door de motivering van de bestreden beslissing hierover en citeert uit verschillende landenrapporten waaruit zou blijken dat er weinig informatie is over personen die uit het Westen terugkeren naar Afghanistan en over hoe de taliban deze personen zal behandelen. Verzoeker meent dat in zijn geval verschillende elementen

aanwezig zijn waaruit kan worden afgeleid dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verwesterd profiel en wijst op het volgende:

“Vooreerst is verzoeker toegekomen in België als minderjarige. Verzoeker heeft zich helemaal gevormd in België. Verzoeker is uit Afghanistan vertrokken toen hij nog maar 16 jaar oud was!

Verzoeker verblijft al sinds 2021 in België en heeft zich onze westerse waarden en normen eigen gemaakt. Dat dit uiteraard er ook toe geleid heeft dat verzoeker zich meer en meer heeft afgezet van de Islamitische waarden en normen, gelet op zijn reeds lang verblijf buiten Afghanistan.

Dat de verzoekende partij omwille van zijn lang verblijf in België, wat door de Taliban als een ongelovig land wordt beschouwd, wel degelijk een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verwestering.

Verzoekende partij voldoet niet meer aan de Islamitische waarden en normen die door de Taliban worden opgelegd.

Dat uit het recente EUAA rapport duidelijk blijkt dat er geen concrete en actuele informatie is over hoe de Taliban staat tegenover terugkeerders uit het Westen. Wat wel geweten is, zijn de verwachtingen die de Taliban stelt tegenover de verplichtingen onder de Sharia.

Dat uit hetgeen hierboven is aangehaald, er verschillende elementen zijn waardoor de verzoekende partij niet in de mogelijkheid zal zijn om zich (terug) te conformeren aan deze Islamitische waarden en normen.”

Hierna voert verzoeker een betoog over de verplichting om een toekomstgerichte beoordeling te maken, over gepercipieerde verwestering en over het beleid van de taliban, waarbij hij landeninformatie en arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aanhaalt. Verzoeker wijst er nogmaals op dat hij al bijna twee jaar in België woont en voert aan dat hij andere waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn te brengen met de huidige islamitische regels die de taliban opleggen. Hij meent bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees te hebben en dat een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM imminent is. Verzoeker verwijst voorts naar het non-refoulementbeginsel en stelt dat UNHCR zijn positie van augustus 2021 over gedwongen terugkeer naar Afghanistan, met name dat een gedwongen terugkeer nog steeds niet mogelijk is, nog steeds niet heeft gewijzigd. Hij besluit:

“Uw Raad erkende reeds de nood aan bescherming n.a.v. (vermeende) verwestering voor Afghanen in verschillende arresten.

Nu de Taliban de macht heeft overgenomen in Afghanistan, is het risico op vervolging significant groter geworden gelet op de strikte interpretatie van de Sharia dat de Taliban hanteert, zoals hierboven ook aangehaald.

Een vermeende dan wel daadwerkelijk verwesterde Afghaanse onderdaan wie voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een enorm groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN-Vluchtelingenverdrag.

Het onderzoek van de vluchtelingenstatus vereist dan ook een toekomstgericht onderzoek, hetgeen het CGVS in casu helemaal niet heeft verricht.

Verzoekende partij heeft wel degelijk verscheidene elementen aangereikt die aantonen dat er sprake is van een verregaande verwestering in hoofde van de verzoeker.

Uit de uiteenzetting hierboven blijkt dat het Commissariaat-Generaal onredelijk is in haar motivering en is de bestreden beslissing niet zorgvuldig genomen.

Door dit niet te doen, getuigt dit niet van een zorgvuldig onderzoek, noch van een gedegen onderzoek in de zin van artikel 48/3 Vw.”

Onder verwijzing naar landeninformatie gaat verzoeker vervolgens uitgebreid in op de veiligheidssituatie in Afghanistan en bekritiseert hij de informatie waarop de adjunct-commissaris zich baseert om te concluderen dat er geen willekeurig geweld is in Afghanistan dat zou leiden tot een nood aan internationale bescherming. Hij wijst er op dat hij afkomstig is uit Nangarhar en dat personen die afkomstig zijn uit deze regio, een hoger risico lopen op willekeurig geweld, gezien zij ervan beschuldigd worden aanhanger te zijn van *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP). Hij wijst andermaal op het feit dat hij al bijna twee jaar uit Afghanistan is gevlucht en meent dat hij in geval van een plotse terugkeer, gelet op zijn langdurige afwezigheid, zeker in het vizier zal komen. Ook zijn *“uitermate medische kwetsbaarheid”* dient volgens verzoeker beschouwd te worden als een persoonlijk element in zijn hoofde dat specifiek het risico voor hem verhoogt *“om het slachtoffer te worden van een ernstig en reëel risico”*.

Tot slot gaat verzoeker, onder verwijzing naar landeninformatie, uitgebreid in op de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en op de motieven in de bestreden beslissing daarover.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem te erkennen als vluchteling, dan wel hem de subsidiaire bescherming toe te kennen indien de Raad van oordeel is dat hij niet in aanmerking komt voor het

vluchtelingenstatuut. In ondergeschikte orde vraagt hij om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. In de inventaris der stukken bij het verzoekschrift wordt gerefereerd aan de arresten met nrs. 270 813 en 278 653 van respectievelijk 31 maart 2022 en 12 oktober 2022 van de Raad (stukken 3 en 4) en aan recente algemene landeninformatie over de situatie in Afghanistan (stukken 5-43).

2.2.2. Bij een op 8 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bewijzen van zijn tewerkstelling en scholing in België (stukken 1 en 2) en medische documenten (stuk 3).

2.2.3. Op 9 augustus 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022, aan de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van januari 2023, aan het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie"* van 5 mei 2022, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EASO van januari 2022, aan het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022, aan het *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"* van UNAMA van juni 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 1 (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling van de bijzondere procedurele noden

In de bestreden beslissing is de adjunct-commissaris van oordeel dat er in hoofde van verzoeker, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen en dat er, om hier op passende wijze aan tegenmoet te komen, in het kader van de behandeling van zijn verzoek door het CGVS steunmaatregelen werden verleend. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielpprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het CGVS een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Wat betreft de medische problemen die je aanhaalt en de documenten (Attest opstart psychologische begeleiding, dd. 21/01/2023; verslag school inzake afwezigheden omwille van aanhoudende klachten van hoofdpijn, dd. 24/01/2023; Attest centrumarts Fedasil, dd. 24/01/2023; doorverwijzing neurologie door centrumarts Fedasil, dd. 02/02/2023) die je in verband hiermee voorlegt, dient te worden opgemerkt dat deze medische redenen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit jouw verklaringen blijkt immers dat de hoofdpijn die een belangrijke impact heeft op jouw functioneren, zich reeds manifesteerde in Afghanistan. Je geeft aan dat je in Afghanistan ook last had van deze hoofdpijn en om deze reden niets kon leren en stopte met naar school te gaan (CGVS p. 13-14). Je dient je bijgevolg voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging

tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door jou voorgelegde documenten ter staving van jouw medische problemen beschrijven louter dat je last hebt van hoofdpijn en dat die impact heeft op jouw welbevinden en functioneren. Er werd geen diagnose gesteld. Het attest van Solentra vzw dd. 23/01/2023 toont aan dat er een intakegesprek heeft plaatsgevonden bij een klinische psycholoog bij Solentra vzw op 12/01/2023. Het verslag van jouw school beschrijft dat je niet kon deelnemen aan de OKAN lessen gedurende de periode september tot oktober 2022 omwille van hoofdpijn. Het attest van de centrumarts van Fedasil dd. 24/01/2023 vermeldt dat je klaagt over hoofdpijn die je belemmert in dagelijkse activiteiten. De doorverwijzing van diezelfde centrumarts dd. 02/02/2023 vermeldt dat je wordt doorverwezen naar de neuroloog omwille van chronische hoofdpijn. Op geen enkel moment blijkt uit deze documenten dat er een link bestaat met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud werd gepeild naar de ernst van jouw hoofdpijn en of je je klaar voelde om het interview te doen. Je verklaarde dat je een beetje last had, maar dat je je klaar voelde om het interview aan te vatten. Je werd er bovendien op gewezen dat je steeds mocht zeggen wanneer de hoofdpijn te erg zou worden of als je nood zou hebben aan een pauze (CGVS p. 4). Doorheen het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of alles nog goed met je ging en benadrukt dat je kon aangeven wanneer je te veel last zou hebben van de hoofdpijn (CGVS p. 14, 21), wat op geen enkel moment tijdens het persoonlijk onderhoud gebeurde. Uit jouw verklaringen valt ook geenszins af te leiden dat je niet in staat zou zijn geweest om op zelfstandige en uitgebreide wijze over jouw problemen te kunnen praten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen."

Door in zijn verzoekschrift te betogen dat (i) hij een attest heeft neergelegd waaruit blijkt dat hij gedurende een lange periode niet naar school kon gaan omwille van de ernstige hoofdpijnen die hij had en dat (ii) er ook om een doorverwijzing werd gevraagd naar een neuroloog, toont verzoeker niet aan dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt gemotiveerd dat uit deze documenten niet blijkt dat er een link bestaat met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voorts blijkt uit de hierboven aangehaalde motieven dat terdege rekening werd gehouden met de door verzoeker neergelegde medische attesten, zodat verzoeker *in casu* niet dienstig verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) die stelt dat medische attesten in de asielpprocedure niet zomaar buiten beschouwing mogen gelaten worden.

Verzoeker voert voorts aan dat hij verklaarde dat hij last had van zijn hoofdpijnen tijdens het persoonlijk onderhoud en dat dit "uiteraard een invloed heeft gehad", doch hij laat na *in concreto* te duiden op welke specifieke verklaringen die hij aflegde een invloed heeft gehad en op welke wijze dit (de motieven van) de bestreden beslissing zou hebben beïnvloed. Een dergelijk summier betoog is niet ernstig. Hiermee weerlegt verzoeker niet dat uit zijn verklaringen geenszins valt af te leiden dat hij niet in staat zou zijn geweest om op zelfstandige en uitgebreide wijze over zijn problemen te kunnen praten.

Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker nog kopieën van medische attesten (stuk 3), doch hij laat na hierbij enige duiding te voorzien. Hij toont dan ook niet aan – en de Raad ziet niet in – dat deze stukken een ander licht kunnen werpen op de voorgaande beoordeling.

Aldus slaagt verzoeker er niet in de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen te weerleggen of te ontkrachten.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die hem wilden rekruteren om deel te nemen aan de *jihad*.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt, nu (i) uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten en hij er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval

afwijkt van de in deze informatie geschetste rekruteringswijze van de taliban, (ii) zijn familie op dit moment nog steeds in het dorp verblijft zonder noemenswaardige problemen te ondervinden en (iii) de documenten die hij voorlegt ter staving van zijn verzoek niet van dien aard zijn dat ze deze conclusie kunnen wijzigen. Dit wordt in deze beslissing als volgt toegelicht:

“Wat betreft jouw verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Je slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. In casu dient ten eerste immers vastgesteld te worden dat je twee broers hebt. Eén broer is op dit moment ongeveer 22 jaar oud en de andere broer is op dit moment ongeveer 15 jaar oud (CGVS p. 10). Je hebt niet aannemelijk kunnen maken waarom jij wél gerekruteerd zou worden door de taliban, maar jouw broers niet zouden worden aangesproken om de taliban te vervoegen. Hierover bevraagd, antwoord je dat jouw oudere broer jouw vader hielp in de winkel en dat ze jou daarom hadden gekozen. Verder stel je dat jouw oudere broer de broodwinnaar was in jouw familie, en de taliban hem daarom waarschijnlijk niet vroeg (CGVS p. 22). Deze verklaring kan niet overtuigen. Het gaat immers om een familiewinkel, die door eender welk mannelijk familielid kan worden gerund. De stelling dat jouw broer de enige kostwinnaar zou zijn, gaat niet op. Dat de taliban enkel jou zouden viseren indien de taliban uit was op rekruten en hiertoe bereid was willekeurige families te dwingen om jonge mannen af te staan aan hen, houdt dan ook geen steek. Ten tweede kan worden opgemerkt dat je bezwaarlijk het profiel hebt om door de taliban te worden gerekruteerd. Je was ten tijde van jouw vertrek uit Afghanistan een vijftienjarige jongen die niet in staat was naar school te gaan omwille van hoofdpijn en geenszins militaire ervaring had. Hiermee geconfronteerd antwoord je naast de kwestie dat oudere jongens worden meegenomen om te vechten en jongere jongens om zelfmoordaanslagen te plegen (CGVS p. 24). Jouw verklaringen kunnen dan ook niet overtuigen of aantonen waarom de taliban jou zouden viseren. Ook jouw familie blijkt niet het profiel te hebben om plotseling door de taliban gevraagd te worden één van de jongemannen uit de familie af te staan voor de strijd. Zo vertel je dat de taliban in jouw dorp de dorpelingen om eten vroegen. Jouw familie werd hierom nooit gevraagd. Je gaat bovendien verder dat jouw vader de taliban niet leuk vond (CGVS p. 15). Daarnaast zeg je dat jouw vader voordat de taliban naar jouw huis kwam om te vragen dat jij je bij hen zou aansluiten, nooit eerder contact had met de leden van de taliban (CGVS p. 21). Uit niets blijkt dus dat jij of jouw familie het geschikte profiel hadden om door de taliban benaderd te worden voor een al dan niet gedwongen rekrutering. Dat de taliban jou op dergelijke plotselinge wijze zouden dwingen om hen te vervoegen, is dan ook veeleer ongeloofwaardig. Ten derde heeft het CGVS bedenkingen bij de acties die de taliban ondernamen om jou in te lijven. Zo stel je dat de taliban tweemaal jouw vader benaderden, één keer bij jou thuis en drie à vier dagen later in de winkel (CGVS p. 20). De dag nadat de taliban in de winkel van jouw vader was geweest, zou je met hen mee moeten gaan (CGVS p. 22). Het is echter opmerkelijk dat de taliban jou tot tweemaal toe de mogelijkheid zouden bieden om te vertrekken, indien ze jou werkelijk wilden dwingen om je bij hen te voegen. Hierover bevraagd, stel je dat de tweede keer de leider van de taliban er ook bij was en ze daarom zeiden dat ze je de volgende keer gedwongen zouden meenemen. Wanneer wordt aangedrongen herhaalt je jouw relaas en stel je dat ze jou ergens gezien hadden en daarom naar de winkel van jouw vader kwamen, waarna je vier à vijf uur later vertrok (CGVS p. 24). Deze verklaring is echter niet bevredigend, gezien het geen antwoord biedt op bovenstaande opmerkingen. Deze vaststellingen over de wijze waarop de taliban jou trachtten te rekruteren, tasten de geloofwaardigheid van jouw vluchtrelaas ernstig aan.

Geconfronteerd met de informatie van het CGVS betreffende de modus operandi van de taliban om jongemannen te rekruteren, poneer je dat ze op dat moment veel mensen nodig hadden omdat de overheidstroepen verder wilden komen (CGVS p. 24). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Zo blijkt uit jouw verklaringen niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen

teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Er zouden een aantal jongens zijn die gevraagd werden deel te nemen aan de jihad, maar zij sloten zich vrijwillig aan bij de taliban. De door jou geschetste plotselinge, gedwongen wijze van rekrutering komt hiermee echter niet overeen. Wel heb je het over één geval van gedwongen rekrutering in jouw dorp. Je vertelt dat één jongen gedwongen zou zijn en om het leven kwam (CGVS p. 17). Dit incident gebeurde twintig dagen à één maand voor jouw vertrek uit Afghanistan (CGVS p. 20). In het licht van deze gebeurtenis is het bijzonder merkwaardig dat jij of jouw familieleden geen actie ondernamen nadat jouw vader werd gecontacteerd door de taliban. Je zegt dat je na de eerste keer gewoon thuis bleef (CGVS p. 23), de plek waar de taliban jouw vader reeds hadden aangesproken. Pas na de tweede keer dat jouw vader – deze keer in zijn winkel – benaderd werd door de taliban, werd actie ondernomen om jou weg te sturen. Dat je nog drie à vier dagen thuis hebt verbleven is bijzonder opmerkelijk, gezien je verklaart dat de taliban regelmatig in de nabijgelegen moskee verbleven (CGVS p. 22). Bovendien blijkt dat je niet enkel thuis bleef, maar je ook nog buiten waagde (CGVS p. 24). Ze wisten waar jouw familie woonde en waren al eerder bij jou thuis geweest. Dat jullie met dit alles in gedachten alsnog er voor kozen om jou thuis te laten blijven is wel bijzonder risicovol en bijgevolg onwaarschijnlijk. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van jouw vluchtrelaas verder.

Voorts haal je aan dat twee van jouw neven langs vaderszijde sinds acht of negen jaar bij de taliban zijn (CGVS p. 11). Ze kozen er zelf voor om zich bij hen aan te sluiten. Eén van deze neven kwam om bij een gevecht (CGVS p. 12). Gevraagd of deze neef er iets mee te maken heeft dat jij benaderd werd, antwoord je ontkennend en zeg je dat deze neef geen contact had met jullie en pas naar huis kwam na periodes van vier maanden, zes maanden of een jaar (CGVS p. 24). Het heeft dus geen impact op de beoordeling van jouw persoonlijke vluchtmotieven.

Ten slotte dient vastgesteld te worden dat jouw familie op dit moment nog steeds in het dorp verblijft, zonder noemenswaardige problemen te ondervinden. Je vermeldt dat de taliban de dag na jouw vertrek – de dag waarop je met de taliban zou hebben moeten meegaan – jouw vader en broer sloegen met het houten stuk van een wapen. Na dit incident hebben zich geen problemen met de taliban meer voorgedaan (CGVS p. 25). Het houdt bijzonder weinig steek dat de taliban het er na jouw vertrek zomaar bij zouden laten buiten het pak rammel aan het adres van jouw vader en broer, indien ze jou werkelijk wilden inlijven. In jouw huishouden bevinden zich naast jou nochtans twee andere zonen, waarvan één ouder dan jou. Dat zij na jouw vertrek niet gedwongen werden om zich aan te sluiten bij de taliban, is dan ook weinig geloofwaardig indien ze dringend nood hadden aan rekruten. Gevraagd waarom de taliban niet één van jouw broers meenam na jouw vertrek, antwoord je dat jouw broer in de winkel zat, en de taliban hem waarschijnlijk met rust lieten omdat ze wisten dat hij de enige broer was (CGVS p. 25). Deze verklaring kan geenszins overtuigen, gezien er naast jouw oudere broer ook een jongere broer is die intussen vijftien jaar oud is, de leeftijd die jij had toen jij problemen zou hebben ondervonden met de taliban. Je verklaart dat jouw jongere broer niets gevraagd werd en dat ze enkel jou wilden hebben (. Je vermeldt ook dat jouw vader geen contact heeft met andere mensen in het dorp CGVS p. 25). Deze verklaring moet echter beoordeeld worden in het licht van jouw veeleer ongeloofwaardige verklaringen. Bovenstaande vaststellingen over de situatie van jouw familieleden na jouw vertrek uit Afghanistan, bevestigen het ongeloofwaardig karakter van jouw vluchtrelaas.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat jij jouw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet aannemelijk hebt gemaakt.

De documenten die je voorlegt ter staving van jouw verzoek zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande conclusie kunnen wijzigen. Jouw tazkera en de tazkera van jouw vader kunnen enkel een indicatie zijn van jouw identiteit, nationaliteit en herkomst. Ze kunnen geen bewijs vormen voor de door jou aangehaalde problemen. Hierbij dient ook gewezen te worden op de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. De documenten betreffende jouw medische en psychologische problemen hebben geen invloed op de appreciatie van jouw persoonlijke vluchtmotieven.

Op 19 februari 2023 maakte je via jouw advocaat opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO) over aan het CGVS, alsook printscreens van Google Earth waarop locaties zijn aangeduid die voorkomen in jouw vluchtrelaas. Uit de bijgevoegde printscreens is het onmogelijk te verifiëren om welke locaties het precies gaat. Bovendien kunnen ze enkel dienen als bijkomende informatie, en geenszins gebruikt worden ter ondersteuning van de gebeurtenissen in jouw vluchtrelaas. Ze hebben bijgevolg geen impact op de appreciatie van jouw vluchtrelaas. Uit de opmerkingen van jouw voogd bij het einde van het persoonlijk onderhoud en de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, blijkt dat je benadrukt dat jij niets te doen had, behalve dingen zoals hout halen of walnoten plukken en dat de taliban die verbleven in de nabijgelegen moskee jou daarom zouden viseren (CGVS p. 26, 27; e-mail dd. 19/02/2023 inzake opmerkingen NPO). De verklaring dat de taliban jou gedwongen

zouden rekruteren simpelweg omdat je nabij één van de verblijfplaatsen van de taliban woonde en je niets te doen had, kan bovenstaande vaststellingen en markante ongeloofwaardigheden over jouw vluchtrelaas echter niet verschonen. Bovendien vul je bij de NPO ook aan dat Abu Bakr, het hoofd van de taliban in jouw regio, jouw oudere broer A. (...) kende (e-mail dd. 19/02/2023). In het licht van deze verklaring is het dan ook veeleer ongeloofwaardig dat jouw broers geen verdere problemen kenden met de taliban. Ook vul je betreffende de organisatie van jouw reisweg aan dat jouw vader je eerst zei thuis te blijven, er nog geen plan was en hij eerst met zijn broer moest praten. Maar wanneer de taliban naar de winkel kwamen, jouw vader met jouw ooms had gesproken en ze een plan hadden (e-mail dd. 19/02/2023). Deze verklaringen kunnen bovenstaande vaststellingen hierover echter niet ombuigen. Het gebrek aan een plan om jou weg te sturen, verandert immers niets aan jouw verklaring dat je nog vier dagen verbleef in het huis waar de taliban jouw vader reeds aanspraken. Verder gaat het om aanvullingen betreffende informatie over familieleden, zoals jouw broer, oom en neven. Deze informatie heeft geen impact op de beoordeling van jouw vluchtrelaas."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in de verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft afgelegd, tot het poneren dat hij nog steeds de taliban vreest bij een terugkeer naar Afghanistan en tot het wijzen op de kwetsbaarheid van minderjarige kinderen, op het hoger belang van het kind en op de medische attesten die werden voorgelegd, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

De algemene landeninformatie die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, heeft geen betrekking op zijn persoon, noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker zijn problemen met – en vrees om te worden gedood door – de taliban die hem wilden rekruteren niet aannemelijk weet te maken.

Verder wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij al bijna twee jaar in België verblijft waardoor hij bij een terugkeer naar Afghanistan een bepaald risicoprofiel heeft, nu de taliban landen in Europa als ongelovige landen beschouwen. Hij benadrukt ook dat hij op 16-jarige leeftijd uit Afghanistan is vertrokken en meent dat in zijn geval verschillende elementen aanwezig zijn waaruit kan afgeleid worden dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verwesterd profiel. Hij is immers toegekomen in België als minderjarige, heeft zich helemaal gevormd in België en heeft zich onze westerse waarden en normen eigen gemaakt, wat er ook toe geleid heeft dat hij zich meer en meer heeft afgezet van de islamitische waarden en normen.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022

rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts

voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het EHRM van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Ondanks het feit dat hij reeds ongeveer op vijftienjarige leeftijd Afghanistan verlaten zou hebben (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8 en 18, en stuk 7, deel DVZ, verklaring DVZ, nrs. 4 en 10) en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die sinds kort meerderjarig is (adm. doss., stuk 7, deel DVZ, verklaring DVZ, nr. 4), spreekt *Pashtou* (*ibid.*, verklaring betreffende procedure) en volgde in Afghanistan les in de *madrassa* (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities

van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd (zestien jaar) in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker verklaarde tevens dat hij nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan (*ibid.*, p. 6-7), waardoor kan worden aangenomen dat hij nog steeds beschikt over een familiaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan of zich daarvan op de hoogte te stellen en deze in acht te nemen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels bijna twee jaar in België verblijft, kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift weliswaar dat zijn lang verblijf buiten Afghanistan er toe heeft geleid dat hij zich meer en meer heeft afgezet tegen de islamitische waarden en normen en dat hij andere waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn te brengen met de huidige islamitische regels die de taliban opleggen, doch hij laat na dit summiere betoog te concretiseren, laat staan dat hij deze loutere beweringen op enige wijze onderbouwt. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Verzoeker heeft bij zijn op 8 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota bewijzen van zijn tewerkstelling en scholing in België (stukken 1 en 2) gevoegd. Hieruit blijkt niet dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Deze documenten geven aan dat verzoeker in België heeft gewerkt en daarvoor een loon heeft ontvangen en dat hij hier tevens naar school gaat, maar te weinig studeert, zijn taken onvoldoende maakt en vaak nonchalant is in de les en te weinig interesse toont. Hij toont hiermee niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Uit de elementen waarop de Raad acht kan slaan, blijkt bovendien dat verzoeker zich nog bedient van een tolk *Pashtou*.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand

probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift tevens kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die voor een deel in Afghanistan zijn vormende jaren heeft gehad, er nog over een familiaal netwerk beschikt en nog geen twee jaar in België is, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban die hem zouden hebben willen rekruteren niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende

bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift niet dienstig op een rapport van Nansen waarin de vergelijking wordt gemaakt met het bewind van Al Shabaab in bepaalde delen van Somalië. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven

voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen,

markten en scholen. ‘*Explosive remnants of war*’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘*targeted killings*’. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘*armed clashes*’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als “*gevechten*”, 994 als “*geweld tegen burgers*” en 477 als “*explosies/geweld op afstand*” (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, “*COI Query Afghanistan*”, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, “*Country Guidance Afghanistan*”, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 9 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota).

De Raad wijst er opnieuw op dat de kritiek die verzoeker in zijn verzoekschrift uitoefent op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij al bijna twee jaar uit Afghanistan is gevlucht en dat hij in geval van een plotse terugkeer, gelet op zijn langdurige afwezigheid, zeker in het vizier zal komen, doch hij licht niet toe – en de Raad ziet niet in – in welk opzicht de loutere afwezigheid van twee jaar uit het land

van herkomst ertoe leidt dat het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld groter wordt. In zoverre verzoeker hiermee doelt op het feit dat hij verwesterd is en verblijft in volgens de taliban “*een niet-moslim land*” en meent dat dit een persoonlijk omstandigheid is die het risico verhoogd om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, herhaalt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer als verwesterd gepercipieerd zal worden, kan er evenmin worden aangenomen dat hij hierdoor een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hoe dan ook ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht de perceptie verwesterd te zijn ertoe leidt dat het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld groter wordt.

Daarnaast laat verzoeker in zijn verzoekschrift nog gelden dat zijn “*uitermate medische kwetsbaarheid*” beschouwd moet worden als een persoonlijk element in zijn hoofde dat specifiek het risico voor hem verhoogt om het slachtoffer te worden van een ernstig en reëel risico. Uit de door hem voorgelegde stukken kan blijken dat verzoeker last heeft van hoofdpijn en daarvoor medicatie moest nemen. De Raad breekt zich er evenwel zijn hoofd over hoe personen die lijden aan hoofdpijn een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict dan personen die geen last hebben van hoofdpijn. Verzoeker biedt daarvoor geen verheldering.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN